

Arrest

nr. 337 993 van 17 december 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 maart 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 2 december 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 10 december 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 1 maart 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 4 januari 2022 om internationale bescherming.

1.1.1. Op 27 juni 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Bij arrest met nr. 286 484 van 21 maart 2023 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.1.2. Op 8 augustus 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde Minister een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Bij arrest met nr. 282 953 van 10 januari 2023 wordt deze beslissing door de Raad vernietigd.

1.1.3. Op 24 maart 2023 deelt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) mee dat verzoeker geacht wordt afstand gedaan te hebben van zijn verzoek om internationale bescherming.

1.2. Op 3 april 2023 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Nadat dit volgend verzoek op 4 juli 2023 ontvankelijk wordt verklaard, beëindigt de commissaris-generaal dit verzoek op 16 oktober 2023 nadat verzoeker niet kwam opdagen voor het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS).

1.3. Op 7 maart 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten⁽¹⁾,

(…)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 16/10/2023 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing genomen inzake het verzoek om internationale bescherming

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde pijn in zijn lendenen te hebben. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Verzoeker heeft de nationaliteit van Nigeria. Hij werd geboren op (...) 1980 te Lagos. Hij is een etnisch Yoruba. Verzoeker is een christen. Verzoeker woonde hoofdzakelijk in het familiehuis te Benin City en, nadien, in Lagos. Verzoeker ging naar school. Hij vervolgde zijn studies in het secundair onderwijs. Nadien oefende hij meerdere jobs uit.

Verzoeker verliet Nigeria in december 2012 en keerde sindsdien niet meer terug naar zijn land van herkomst. Verzoeker reisde naar Libië, alwaar hij 5 jaar verbleef en waar hij zijn vrouw leerde kennen met wie hij drie kinderen kreeg. Verzoeker reisde vervolgens verder naar Italië, alwaar hij toekwam in 2017. Verzoeker reisde vervolgens verder naar Frankrijk alwaar hij een verzoek tot internationale bescherming heeft doorlopen. Hij verliet Frankrijk evenwel op 27 november 2019, waarna hij naar België toekwam. Verzoeker diende een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming op 4 december 2019, nadat hij zich eerder hiertoe had aangemeld. Verzoeker verblijft sindsdien onafgebroken in België.

De bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Nigeria).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“(...)”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Nigeria (“nationaliteit: Nigeria”) en dit binnen een termijn van 6 dagen.

2. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

3. De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige en redelijke wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

Er blijkt op geen enkele wijze enig onderzoek te zijn verricht naar de gekende vrees van verzoeker bij een terugkeer naar Nigeria ondanks dat een verwijderingsbeslissing werd opgelegd, in strijd met artikel 3 EVRM. Verzoeker heeft de nationaliteit van Nigeria. Hij werd geboren op (...) 1988 te Benin City.

Verzoeker woonde bij zijn moeder sinds zijn twee jaar tot zijn vertrek uit Nigeria. Verzoeker ging naar school en was werkzaam in de bouw als tegellegger. De beide ouders van verzoeker zijn ondertussen overleden. Zijn moeder stierf in 2011. Verzoeker heeft een broer (I. (...)) en zus (O. (...)), maar heeft met beide geen contact meer. Zijn zus zou in Ghana verblijven, terwijl verzoeker onwetend is waar zijn broer woonachtig is. Verzoeker verliet Nigeria. Verzoeker diende Nigeria te verlaten omwille van de vrees die hij had voor zijn leven. Verzoeker lichtte zijn vrees onder meer toe tijdens zijn interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 april 2022 en op 21 juni 2023.

Tijdens zijn interview van 21 juni 2023 verklaarde verzoeker het volgende: "Mijn vader bracht mensen samen binnen mijn community Isihor, dat was zijn functie. Hij was ook lid van een sekte "Ogboni". Ik ben de eerst geboren zoon van mijn vader en mijn vader wilde mij inwijden binnen deze sekte maar mijn moeder was er tegen. Ik was toen 19 jaar en ik vertrok uit ons huis. Mijn vader vond mij niet meer en mijn vader beschuldigde mijn moeder hiervan en mijn vader sloeg mijn moeder. Vrienden van mij hielden mij op de hoogte van deze problemen, ze zeiden dat mijn moeder veel slaag kreeg van mijn vader. Toen ik dit hoorde keerde ik terug naar de woning. De dag dat ik terugkeerde ontstond er een ruzie tussen mij en mijn vader. Mijn vader probeerde mij te slaan en ik duwde hem weg. Mijn vader viel en is met zijn hoofd op de beton gevallen. Hij stierf toen niet maar werd wel naar het ziekenhuis gebracht. Na +- 2 weken is mijn vader overleden. Ik werd hierdoor beschuldigd van de dood van mijn vader. Toen werd ik gearresteerd door de politie, de familie van mijn vader had de politie ingeschakeld.

Wanneer gebeurde dit incident? 2003.

Wat heeft u gedaan tussen 2004 en 2010? Toen ik vastzat is mijn moeder gestorven. Ik werd vrijgelaten en onschuldig verklaard. Ik ben naar Ikoka dorp gegaan na mijn vrijlating. De familie van mijn vader vond dat ik de plaats moest innemen van mijn vader binnen deze sekte Ogboni. Ik heb geweigerd maar ik bleef lastig gevallen worden en ze zeiden dat ik nergens kon gaan schuilen. In 2005 ben ik vertrokken naar Ogun state in de hoop dat ik deze familie kon afschudden. Ik probeerde een nieuw leven op te bouwen maar op een dag kwam ik deze familieleden terug tegen. Dit was 1 persoon en hij zei dat ik thuis werd gevraagd maar ik weigerde. Er ontstond een gevecht. Ik heb gepraat met mijn baas en ik zei dat ik het land wou verlaten. In 2007 ben ik vertrokken naar Ghana. De familie wist mij weer te vinden, de vrouw waarbij ik verbleef in Ghana kreeg verschillende telefoons van deze familieleden dus ze heeft mij weggestuurd. Ik ben teruggekeerd naar Nigeria in 2009. Ik ben naar een vriend van mij gegaan in Sakponba. Ik heb spullen van mijn moeder verkocht om geld in te zamelen. Later ben ik vertrokken naar Libië in 2010".

Verzoeker reisde vervolgens door naar Europa. Hij verbleef eerder in Italië en kwam nadien, via Frankrijk, naar België toe.

De verzoekende partij bood zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken na zijn aankomst in België. Hij had de gelegenheid om op 4 januari 2022 effectief een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, nadat hij zich eerder reeds had aangemeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

In tussentijd werd zijn verzoek tot internationale bescherming verder beoordeeld door de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij een Dublinonderzoek werd verricht.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken werd op 28 februari 2022 een verzoek gericht aan de Italiaanse autoriteiten om op te treden als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker. Door de Italiaanse autoriteiten zou niet tijdig een antwoord zijn gegeven, waardoor de Italiaanse autoriteiten op 15 maart 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken – zonder het akkoord van Italië – werden aanzien als de verantwoordelijke lidstaat.

Op 27 juni 2022 – nadat Italië werd aanzien als de verantwoordelijke lidstaat – volgt de beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming.

Niettemin verklaarde de Dienst Vreemdelingenzaken nadien dat België alsnog de verantwoordelijke lidstaat is. Hierdoor kon het verzoek tot internationale bescherming verder worden behandeld in België.

Verzoeker werd uitgenodigd voor een volgend interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker had evenwel geen vast adres, waardoor hij de uitnodiging voor dit interview niet had ontvangen. Doordat verzoeker niet aanwezig was tijdens het interview, werd zijn verzoek tot internationale bescherming beëindigd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Er werd derhalve geen inhoudelijk onderzoek verricht.

Verzoeker diende op 3 april 2023 een volgend verzoek tot internationale bescherming in. Hij had een interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 juni 2023, waarna zijn dossier werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Doordat verzoeker andermaal geen vast adres had, ontving hij de uitnodiging voor het persoonlijk onderhoud niet en werd zijn verzoek tot internationale bescherming beëindigd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Er werd opnieuw geen inhoudelijk onderzoek verricht naar de vrees van verzoeker.

Ook voorafgaandelijk de bestreden beslissing blijkt geenszins dat door de verwerende partij enig onderzoek werd verricht naar de gekende vrees van verzoeker bij een terugkeer naar Nigeria, ondanks dat een verwijderingsmaatregel werd opgelegd.

Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

Verzoeker stelt minstens vast dat, ondanks zijn persoonlijke situatie, hierover geen enkel motief te vinden is in de bestreden beslissing.

De formele motiveringsverplichting wordt derhalve geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM zich op.

4. Louter ondergeschikt, merkt de verzoekende partij op dat minstens niet blijkt dat een zorgvuldige beoordeling van de persoonlijke situatie van verzoeker heeft plaatsgevonden voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker verliet Nigeria in 2010. Verzoeker diende Nigeria te verlaten omwille van de vrees die hij had voor zijn leven. Verzoeker lichtte zijn vrees onder meer toe tijdens zijn interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 april 2022 en op 21 juni 2023. Sindsdien keerde verzoeker niet meer terug naar Nigeria. Verzoeker heeft een broer (I. (...)) en zus (O. (...)), maar heeft met beide geen contact meer. Zijn zus zou in Ghana verblijven, terwijl verzoeker onwetend is waar zijn broer woonachtig is. Verzoeker heeft geen enkel sociaal of familiaal netwerk in Nigeria. Evenmin heeft hij er huisvesting of een inkomen.

Verzoeker kan in België beroep doen op een sociaal netwerk om te voorzien in zijn basisbehoeften, in tegenstelling tot de beperkte binding die hij nog heeft met Nigeria. Verzoeker heeft in Nigeria geen huisvesting, een netwerk of een inkomen. Verzoeker is vervreemd geraakt van zijn land van herkomst door zijn afwezigheid gedurende een periode van meer dan 13 jaar en zijn verblijf in België sinds 2022.

Deze elementen zijn derhalve gekend (of diende gekend te zijn) door verweerder.

Verzoeker benadrukt dan ook zijn gebrek aan binding (steun) in zijn land van herkomst en zijn behoefte (afhankelijkheid) om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Door de persoonlijke situatie van verzoeker, in het bijzonder het gebrek aan een familiaal netwerk en een gebrek aan huisvesting en een inkomen, dreigt hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh / Nederland, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254).

Verzoeker stelt vast dat, ondanks zijn persoonlijke situatie, hierover geen enkel motief te vinden is in de bestreden beslissing.

Nergens blijkt dat met dit belangrijk gedeelte van de persoonlijke (en gekende) situatie van verzoeker werd rekening gehouden door de gemachtigde voorafgaandelijk het opleggen van de bestreden beslissing (een verwijderingsmaatregel).

De formele motiveringsverplichting wordt derhalve geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM zich op."

3.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

3.3. Beoordeling

3.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1°, en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker bevel wordt gegeven om binnen de 30 dagen na de kennisgeving het grondgebied te verlaten omdat hij "niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum", hij verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen en gezins- of familieleden te hebben en de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) niet in het bezit is van medische informatie waaruit zou blijken dat hij momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Hij hekelt dat in de bestreden beslissing geen enkel motief te vinden is over zijn persoonlijke situatie, waarbij hij (onder meer) wijst op zijn vrees voor zijn leven bij een terugkeer naar Nigeria omwille van de problemen met (de familie van) zijn vader die hem wilde inwijden binnen de sekte "Ogboni". De Raad wijst er evenwel op dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing van de commissaris-generaal van 16 oktober 2023 waarbij het verzoek om internationale bescherming van verzoeker werd beëindigd nadat verzoeker niet kwam opdagen voor het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Aangezien artikel 51/5, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, hij wordt geacht afstand gedaan te hebben van zijn verzoek om internationale bescherming, ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – waarom de gemachtigde *in casu* bijkomend diende te motiveren over de elementen en vrees die verzoeker had ingeroepen in het kader van het verzoek om internationale bescherming waarvan hij werd geacht afstand te hebben gedaan.

Voorts ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – waarom in de bestreden beslissing ook nog diende te worden gemotiveerd over het gebrek aan binding van verzoeker met zijn land van herkomst en over verzoekers vrees om bij een terugkeer "buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" nu verzoeker deze elementen op geen enkel ogenblik in de administratieve procedure had ingeroepen als reden waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Nigeria.

Waar verzoeker meent dat de bestreden beslissing lijkt te stellen dat hij "dient terug te keren naar Nigeria ("nationaliteit: Nigeria") en dit binnen een termijn van 6 dagen", gaat hij uit van een onjuiste lezing van de bestreden beslissing nu hem bevel wordt gegeven om "binnen de 30 dagen" na de kennisgeving het

grondgebied te verlaten. Dat verzoeker er niet in slaagt deze duidelijke motieven correct te lezen, impliceert niet dat de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht schendt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Daargelaten de vraag of verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij dient terug te keren naar Nigeria, wijst de Raad erop dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM het vereist is dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat een vreemdeling in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Deze vreemdeling moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat deze verdragsbepaling kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Te dezen beroept verzoeker zich in zijn verzoekschrift op de door hem in zijn op 3 april 2023 ingediend verzoek om internationale bescherming ingeroepen elementen en vrees, doch de Raad stelt vast dat dit verzoek beëindigd werd nadat verzoeker niet kwam opdagen voor het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en verzoeker dus, ingevolge het bepaalde in artikel 51/5, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet, werd geacht afstand gedaan te hebben van dit verzoek. Dat er geen onderzoek is verricht naar de door verzoeker ingeroepen vrees en in de bestreden beslissing werd volstaan met het verwijzen naar de beslissing van de commissaris-generaal van 16 oktober 2023 waarbij het verzoek om internationale bescherming van verzoeker werd beëindigd, is dan ook te wijten aan verzoekers eigen nalatigheid en kan aan verwerende partij niet verweten worden. Hoe dan ook beperkt verzoeker zich wat betreft deze vrees slechts tot het poneren van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en waarmee verzoeker dus niet aantoonde dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Door verder nog louter te stellen dat hij “geen enkel sociaal of familiaal netwerk” en evenmin huisvesting of een inkomen heeft in Nigeria, dat hij is “vervreemd geraakt van zijn land van herkomst door zijn afwezigheid gedurende een periode van meer dan 13 jaar en zijn verblijf in België sinds 2022”, en dat hij door dit alles dreigt “buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”, zonder deze beweringen *in concreto* te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs, maakt verzoeker niet aannemelijk dat verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing zijn leven in gevaar brengt of hem in een situatie brengt waarbij hij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoeker maakte van deze vrees overigens ook geen gewag in het kader van de door hem ingediende verzoeken om internationale bescherming.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen betwist verzoeker niet dat hij verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen en gezins- of familieleden te hebben.

Wat zijn privéleven betreft, wijst verzoeker er in zijn verzoekschrift op dat hij “sinds 2022” in België verblijft en hier beroep kan doen “op een sociaal netwerk om te voorzien in zijn basisbehoeften”. Hij laat evenwel na in concreto te verduidelijken waaruit dit sociaal netwerk bestaat, laat staan dat hij dit staft en aantoon dat de door hem opgebouwde contacten in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Voorts dient erop gewezen te worden dat het privéleven van verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich bewust was dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In casu licht verzoeker nergens op voldoende duidelijke wijze toe welke voldoende intense sociale of andere contacten hij op het Belgisch grondgebied zou hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM.

Aldus toont verzoeker het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan. Bij gebrek aan een beschermingswaardig privéleven of familie- en gezinsleven, diende de gemachtigde niet over te gaan tot een belangenafweging om na te gaan of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht op verzoekers privéleven of familie- en gezinsleven te handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat met deze elementen rekening werd gehouden nu er wordt overwogen dat verzoeker verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen en gezins- of familieleden te hebben en dat de DVZ niet in het bezit is van medische informatie waaruit zou blijken dat verzoeker momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Voor zover verzoeker beweert dat niet blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ontkent hij de realiteit. Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de appreciatie door de gemachtigde van zijn “persoonlijke situatie” impliceert niet dat de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting niet werd gerespecteerd.

Bovendien wenst de Raad erop te wijzen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in deze zin hogere rechtsnormen weerspiegelt, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Wat de Raad hoger, onder de punten 3.3.2.1. en 3.3.2.2., heeft vastgesteld aangaande de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM geldt eveneens aangaande de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet nu verzoeker zijn argumentatie enkel ontwikkelt in het licht van zijn vrees voor foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen en zijn privéleven. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij niet inziet – en verzoeker licht niet toe – in welk opzicht de lange duur van het verblijf en het sociaal netwerk van verzoeker in België en de lange afwezigheid van verzoeker uit Nigeria en de daarmee gepaard gaande vervreemding verband houden met de uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voortvloeiende verplichting voor verwerende partij om bij het nemen van een

verwijderingsbeslissing het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in aanmerking te nemen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.5. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend vijftientwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN